

ת"פ 10326/04/15 - מדינת ישראל נגד אברהם אבו מדיעם

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 10326-04-15 מדינת ישראל נ' אבו מדיעם
לפני כבוד השופט אהרון משניות
המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשם אברהם אבו מדיעם

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד טלי פלדמן

הנאשם וב"כ - עו"ד יוסי לין

הכרעת דין

א. כללי

השתלשלות האירועים בתיק זה חריגה, וראוי לפרט אותה בקצרה בפתח הדברים. כתב האישום בנוסחו הראשון, הוגש נגד הנאשם ביום 9.4.2015, ובו יוחסו לנאשם 3 עבירות: עבירה אחת של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, עבירה נוספת של הפרעה לשוטט במילוי תפקידו, וכן עבירה של נהיגה בפסילה. כל העבירות הללו יוחסו לנאשם בשל אירוע שהתרחש שבוע קודם לכן, ביום 2.4.2015, כפי שיפורט להלן. כעבור כחודשיים, ביום 7.6.2015, הוגש כתב אישום מתוקן, בהתאם להחלטת בית המשפט במועד זה, ובו נוסף עד תביעה 8, לשבעת עדי התביעה שהופיעו בכתב האישום המקורי, אולם כתב האישום עצמו נותר ללא שינוי.

כארבעה חודשים לאחר מכן, ביום 7.10.2015, הוגש כתב אישום מתוקן בשנית במסגרת הסדר טיעון סגור, שהוצג בפני בית המשפט, וכלל גם הסכמה ביחס לעונש שייגזר על הנאשם, אשר כולל מאסר שירות בעבודות שירות, מאסר מותנה, קנס ופסילת רישיון נהיגה בפועל, ששיעורם הוסכם בין הצדדים. כתב האישום הזה שונה באופן מהותי משני קודמיו, וסעיף העבירה החמור שיוחס לנאשם בגרסה הקודמת, של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, שהעונש המרבי בצדו הוא 20 שנות מאסר, הוחלף בעבירה קלה בהרבה של מעשה פזיזות ורשלנות, לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין, אשר העונש המרבי בצדה הוא 3 שנות מאסר.

כעולה מפרוטוקול הדיון מיום 7.10.2015, הנאשם אישר את הסדר הדיון, ובית המשפט (כב' השופט עדן) אישר לו לחזור בו מכפירתו, והרשיע אותו על פי הודאתו, בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן בשנית. נקבע מועד לטיעונים לעונש, ובית המשפט הפנה את הנאשם לשירות המבחן ולממונה על עבודות שירות. הנאשם לא התייצב אצל

הממונה על עבודות השירות, אולם התייצב בשירות המבחן, הכחיש כי ביצע את העבירות שבהן הודה, וטען כי הודה בשל הקושי להתמודד עם תנאי המעצר, ובשל לחצים שהופעלו עליו ע"י בא כוחו ובת זוגו. שירות המבחן אף ציין כי הנאשם העלה בפניו טענת אליבי ביחס למועד האירוע. שירות המבחן ציין גם כי הנאשם נמצא במצב נפשי לא יציב.

בעקבות האמור בתסקיר, החליט בית המשפט ביום 23.2.2016, לאחר ששמע את עמדות הצדדים, להפנות את הנאשם לבדיקה של הפסיכיאטר המחוזי, שהתבקש לחוות דעתו בשאלת אחריותו של הנאשם למעשיו במועד ביצוע העבירה, ובשאלת כשירותו לעמוד לדין. ביום 27.3.2016 הוגשה חוות הדעת הפסיכיאטרית של סגן הפסיכיאטר המחוזי, אשר קבע כי הנאשם היה אחראי למעשיו בעת ביצוע העבירה, וכי הוא גם כשיר לעמוד לדין.

בדין שנערך בבית המשפט בעקבות האמור בחוות הדעת, ביום 20.4.2016, ביקש ב"כ הנאשם כי בית המשפט יתיר לנאשם לחזור בו מהודאתו, ויבטל את הכרעת הדין, ובית המשפט נעתר לבקשה. בהחלטתו ציין בית המשפט כי בעקבות ביטול הכרעת הדין, מתבטל למעשה כתב האישום המתוקן בשנית, ושב על כנו כתב האישום המתוקן בראשונה, אשר בו כאמור יוחסה לנאשם עבירה של סיכון חיי אדם ביחד עם שתי עבירות נוספות.

לפי הנטען בכתב האישום, ביום חמישי 2.4.2015 בשעה 16:30, בעת סיור משטרה שגרתי, טען אזרח כי רכב טויוטה מ"ר 7628366 פגע ברכבו. השוטרים זיהו את הרכב שבו נהג הנאשם, נסעו אחריו והורו לו לעצור, אולם הוא לא שעה לבקשה, ותחת זאת החל בנסיעה מהירה בכדי להימלט מהשוטרים. במהלך הנסיעה, הוא שינה פעמיים בפתאומיות את כיוון נסיעתו, והמשיך בנסיעה מהירה תוך שהוא מסכן את הניידת ורכבים אחרים בכביש. בשלב מסוים אף פגע ברכבו בניידת מאחור, ולאחר מכן המשיך בנסיעה מהירה ונמלט מהמקום, וכל זאת, כאשר רישיונו של הנאשם נשלל ממנו קודם לכן.

להשלמת התמונה אציין כי בקשה לעיכוב הליכים שהגיש ב"כ הנאשם ליועמ"ש נדחתה על ידו, ובעקבות זאת התקיימו הוכחות שבמהלכן העידו כל עדי התביעה במסגרת פרשת התביעה, והנאשם לבדו ועד נוסף, שטען כי היה עם הנאשם במקום אחר במועד האירוע, העידו במסגרת פרשת ההגנה.

להלן אפרט בקצרה את הראיות שהוגשו במסגרת פרשת התביעה ובמסגרת פרשת ההגנה, לפי סדר כרונולוגי של רצף האירועים, ולא לפי סדר העדתם בבית המשפט.

ב. הראיות

1. פרשת התביעה

עד תביעה 2 - רס"ל יניב שטמקר

התיעוד הראשון של האירוע נמצא בדו"ח פעולה שרשם עד תביעה 2, רס"ל יניב שטמקר, להלן: יניב, שהינו סייר עמוד 2

במשטרת רהט. בדו"ח שסומן ת/17, מתאר יניב כי קיבל דיווח על אירוע ביום 2.4.2015 בשעה 16:42, מאדם אילם מבוהל, להלן: המתלונן, שעצר אותו בשעה שנהג בניידת בסמוך לכיכר המתנ"ס, והצביע על רכב שיצא מהכיכר לכיוון שכונה 9, אשר ככל הנראה פגע ברכבו, ואכן זוהתה פגיעה בחלק הקדמי של הרכב.

יניב החל במרדף אחר הרכב שעליו הצביע המתלונן, להלן גם הרכב הנמלט, אשר נכנס לשכונה 12 ברהט וביצע פניית פרסה, והמשיך בנסיעה מהירה לעבר הניידת, שנאלצה לרדת מהכביש בכדי לא להיפגע. הרכב הנמלט המשיך בנסיעה מהירה לכיוון שכונה 34, תוך שהוא מוריד רכבים לצדי הכביש. בשלב מסוים הרכב ביצע פניית פרסה מהירה וחסם את הכביש, ובעקבות זאת יניב עצר את הניידת בצד הכביש בכדי למנוע פגיעה ברכב הנמלט. הרכב האמור המשיך בנסיעה מהירה, ונכנס בניידת מאחור, דחף אותה ונמלט מהמקום, עד שאבד קשר עין אתו. יניב ציין כי לאורך כל הדרך כרז לרכב הנמלט לעצור, ונסע באור כחול מהבהב. הוא ציין עוד, כי כאשר הרכב נסע מולו, הוא זיהה אדם אחד במושב הנהג, שחום עור ומזוקן.

יניב העיד גם בבית המשפט, ובחקירה הראשית חזר על הדברים שרשם בדו"ח הפעולה, ותיאר בהרחבה את המרדף שביצע אחרי הרכב הנמלט. לדבריו, כאשר הרכב הנמלט עצר בכניסה לשכונה 33, הוא נאלץ לפנות בחדות ימינה ועמד בסמוך לרכב הנמלט, ואז יכול היה לראות מקרוב את נהג הרכב, שאותו הכיר מרהט. העד ציין כי עד תביעה 1, השוטר בוריס שהיה עמו בניידת, יצא מהרכב ורץ לכיוון הרכב הנמלט שעמד בסמוך לו, אולם כשנהג הרכב הבחין בכך, הוא החל בנסיעה מהירה לכיוון הניידת, פגע בה מאחור, ונמלט בנסיעה מהירה, ומאז - נותק קשר העין עם הרכב הנמלט. לדבריו, במהלך המרדף, מסר פעמיים ברשת הקשר את מספר הזיהוי של הרכב. בתום המשמרת שלו, נכנס לתחנה מתוך הרגל כדי להחזיר את הציוד, למרות שהתבקש לא להיכנס לתחנה, והבחין באדם מעוכב, בחשד שנהג ברכב הנמלט. העד ציין כי הודיע בתחנה כי המעוכב אינו הנהג, ובעקבות זאת שוחרר המעוכב (עמ' 60 לפרוטוקול מיום 26.3.2017, שו' 17). המפגש בין העד למעוכב תועד בזכ"ד ת/15, ובו ציין העד כי לא ידע שהמעוכב נמצא בחדר הציוד של יחידת הסיור.

במשמרת הבאה של העד, ביום שבת, כשלא היו חוקרים בתחנה, הוא בדק במחשב את מספר הרכב ואת זהות הבעלים, ובדק גם קשרי משפחה, וכך הגיע בסופו של דבר לתמונתו של הנאשם, שאותו זיהה כמי שנהג ברכב הנמלט. תמונות שונות שהודפסו מהמחשב המשטירתי במהלך הבדיקה של העד הוגשו באמצעותו וסומנו ת/10 - ת/12. לדבריו, ביום ראשון כשהגיעו החוקרים, הם ערכו בדיקה דומה והגיעו גם הם לתמונתו של חשוד, שהעד זיהה כמי שנהג ברכב (הפרוטוקול שם, שו' 30).

בחקירה הנגדית ביום 26.3.2017, העד אישר דברים שמסר בחקירה הראשית, וציין כי מדובר באירוע שהיה שנתיים קודם לכן, והוא אינו זוכר את פרטיו, אולם הוא מכיר היטב את העיר רהט. העד עמד על גרסתו כי עד תביעה 1 ירד מהניידת לאחר שנעצרה, גם לאחר שעומת עם גרסתו של בוריס עצמו שטען כי לא ירד מהרכב. בהמשך העדות העד שרטט את המגע בין הרכב הנמלט ובין הניידת, והשרטוט הוגש וסומן נ/1.

עד תביעה 1 - השוטר בוריס סורולביץ

עד תביעה 1, בוריס סרולביץ, הוא שוטר במשטרת ערד, שבא לתגבר את משטרת רהט, והיה בניידת במהלך הסיור ביחד עם יניב. הוא התקשה לזכור את פרטי האירוע, ורענן את זכרונם בדו"ח הפעולה, ולאחר מכן תיאר את המרדף בדומה לתיאור של יניב. לדבריו הוא שידר את מספר הרכב הנמלט במהלך המרדף, וזכר גם כי הרכב הנמלט פגע ברכב משטרה, אולם הוא אינו זוכר אם בניידת שלהם או ברכב משטרה אחר (עמ' 49 לפרוטוקול מיום 8.12.2016, שו' 26).

בחקירה הנגדית, ציין העד כי אינו זוכר שיניב אמר שהוא מזהה את הנהג ומכיר אותו מרהט, אולם אישר כי הוא עצמו לא זיהה את הנהג, גם כאשר הרכב הנמלט נסע מולם בשלב מסוים של המרדף. העד נשאל אם פרק מהרכב במהלך המרדף, והשיב כי לא הספיק לפרוק מהרכב (עמ' 51 שו' 19).

עד תביעה 3 - רס"ם קליף בן דוד

יניב דיווח על האירוע בקשר, וסייר נוסף, עד תביעה 3, רס"ם קליף בן-דוד, להלן: רס"ם קליף, ציין בדו"ח פעולה שרשם, שהוגש וסומן ת/18, כי יניב שידר בקשר את סוג הרכב - טויוטה קורולה לבנה, ובעקבות זאת הוא החל לבצע סריקות בכדי לאתר את הרכב, ובמסגרת זו ניסה לאתר מצלמות אבטחה במסלול הנסיעה של הרכב. כשהתברר כי הרכב עבר גם ליד תחנת המשטרה, התגלה במצלמות האבטחה של התחנה כי אכן עבר רכב מסוג טויוטה קורולה לבנה, עם לוחית זיהוי ברורה, שאחריה נוסעת ניידת משטרתית. בירור העלה כי הרכב שייך לתושב רהט בשם אודי שנתאוו, וקליף הגיע לביתו בשכונה 8, בית 52, ומצא שם את הרכב, כשבחלקו הקדמי סימני פגיעה. בחור בשם אחמד שהיה במקום, טען כי הרכב שייך לאביו, והוא נסע ביחד עם קליף להמשך חקירה במשטרה, כשקליף נוהג ברכב החשוד.

רס"ם קליף העיד גם בבית המשפט, ובחקירתו הראשית חזר על הדברים שנרשמו בדו"ח הפעולה. בחקירה הנגדית התברר כי סרטון האבטחה עצמו לא נתפס ע"י המשטרה ואינו כלול ברשימת חומרי החקירה שהועברו לידי ב"כ הנאשם, וכי רס"ם קליף אף לא תיעד את התאריך והשעה שבה נקלט נרכב הנמלט במצלמות האבטחה.

עד תביעה 4 - רס"ר עמית בוקובזה

המשך החקירה מתואר במזכר ת/20, אשר נרשם ע"י עדת תביעה 4, רס"ר עמית בוקובזה, להלן: עמית. מהמזכר עולה כי ביום 5.4.2015 התייצב בתחנת רהט בעל הרכב, והביא את בנו אדם, קטין כבן 14 בלא עבר פלילי, וטען כי הוא זה שנהג ברכב בלא ידיעתו. טרם חקירה, עמית ביררה את עניין זיהויו של הנהג מול יניב, שמסר לה כי היה בקשר עין עם נהג הרכב במהלך המרדף, וכי מדובר בבחור מזוקן כבן 20, שמוכר ליניב כבר 3 שנים, ולא מדובר בקטין בן 14, כפי שטען בעל הרכב.

בירור זה חיזק את החשד כי הקטין מבקש להודות בעבירה שלא ביצע, בכדי להגן על אדם אחר. יחד עם הקטין ואביו הגיע אדם נוסף, אשר התברר כי הוא אחיו של הקטין, והוא הנאשם שבפנינו. תמונתו הועברה ליניב, שזיהה אותו כמי שנהג ברכב בזמן האירוע. בעקבות זאת עוכב האח לחקירה. בשולי המזכר ציינה עמית כי בתחילה הקטין ישיב נינוח בתחנה, אולם כשאחיו - הנאשם נכנס לחדר העיכוב, השניים הראו סימני לחץ.

בעדותה בבית המשפט ביום 10.9.2017 ציינה העדה כי היא ראש משרד נוער בתחנת רהט, וכי בתחילה הגיע למשטרה אביו של הנאשם עם בנו, קטין כבן 14, ולכן הנושא עבר לטיפול, אולם היא גילתה כבר במפגש הראשון עם הקטין, כי אין התאמה בין התיאור של יניב שטען כי זיהה את נהג הרכב כאדם שמוכר לו מרהט, ותיאר אותו כשחום עור ומזוקן, ובין הקטין שהובא לתחנה בידי אביו. לכן, היא החליטה לדפדף בתמונות של אחיו של הקטין שנמצאות במחשב המשטרתי, ומצאה תמונה של אחד האחים שעונה לתיאור של יניב, אשר הגיע ביחד עם הקטין שהמתין מחוץ לתחנה.

העדה אישרה פרט זה גם בחקירה הנגדית. לדבריה, היא שוחחה פעם נוספת עם יניב בכדי לוודא את הפרטים (עמ' 70 לפרוטוקול מיום 10.9 שו' 5), ולאחר מכן החלה לחקור את הקטין, וגילתה שאינו יודע פרטים בסיסיים על האירוע, ולכן התחזק החשד כי הוא הודה בכדי להגן על אחרים שקשורים לאירוע. בעקבות זאת, היא הכניסה את הנאשם לחדר החקירות, ועם כניסתו נוצר מתח בין השניים שהתבטא בתנועות גוף אופייניות, ובכך הסתיים חלקה בחקירה.

עד תביעה 6 - רס"ר יגאל סטמקר

לאחר עדותה של רס"ר עמית, העיד עד תביעה 6, רס"ר יגאל סטמקר, אשר אישר כי חקר את הנאשם בחקירה הראשונה שלו ביום 5.4.2015, אולם לא זכר את פרטי החקירה, ולכן גם החקירה הנגדית הייתה קצרה ולא חידשה מאומה, ובעדותו הסתיימה פרשת התביעה.

עד תביעה 7 - אחמד ג'בור

שני עדי התביעה הנותרים, העידו אמנם בתחילת פרשת התביעה, אולם מבחינת הסדר הכרונולוגי, המיקום של עדותם צריך להיות בסוף פרשת התביעה, ולכן הם מובאים רק עתה. העד הראשון שהעיד במסגרת פרשת התביעה הוא עד תביעה 7, מר אחמד ג'בור, אשר עדותו במשטרה שסומנה ת/1 הוגשה במקום חקירה ראשית. בעדות שנגבתה ביום 7.4.2015 בשעה 11:14, טען העד כי אחיו של הנאשם ספרו לו שהנאשם נעצר מפני שאומרים שעשה משהו ביום חמישי, ומאחר והוא היה עם הנאשם באשקלון באותו יום, בקשו ממנו שיבוא ויעיד על כך במשטרה. בעדותו במשטרה ציין העד כי הוא חבר טוב של הנאשם, אך אינו יודע היכן הוא עובד, וגם אינו נוהג לבלות ביחד אתו, וכי הפעם הראשונה שבה יצא לבלות עם הנאשם, הייתה באותו יום חמישי. לדבריו, הם יצאו בסביבות 11:30 מרהט, ונסעו ברכב שלו מסוג מאזדה לנטיס, וביחד אתם היו עוד שני קרובי משפחה של הנאשם: אחד בשם עודה, ואחד בשם חוסני אבו מדיעם, שנהג ברכב.

העד ציין עוד כי הוא ישב ליד הנהג, והנאשם ישב מאחורי הנהג, וכי בתחילה נסעו לתדלק בתחנת הדלק שליד בית קמה, ואח"כ המשיכו בכביש 6 צפונה, ירדו במחלף קריית גת, והמשיכו לאשקלון דרך צומת פלוגות. לדבריו, הם היו בחוף הים ליד אשקלונה באזור המרינה, שכרו שולחן ו-4 כסאות, היו שם עד 18:00 ולאחר מכן חזרו ישירות לרהט. העד ציין כי הנאשם תידלק את הרכב בתחנת הדלק, בסכום של 100 ₪, שאינו יודע איך שולמו, וכי בהיותם בחוף הם אכלו בשר על האש שהוא הביא מהבית, וכן שתיה וחטיפים שקנו בקיוסק ליד החוף, כאשר הוא והנאשם שלמו תמורתם 200 ₪ שחילקו ביניהם.

העד ציין עוד כי צילם כמה תמונות אך מחק אותם מהמצלמה, אולם הוא הסכים שחוקר המשטרה יבדוק את המצלמה. החוקר בדק ומצא 3 תמונות שצולמו ביום שישי, אשר בו נראה אדם אחד על החוף, ולדברי העד מדובר בעודה שנסע אתם. כשהתמונות הוצגו לעד, הוא מסר כי התבלבל כשאמר שנסע עם הנאשם ביום חמישי לאשקלון, וכי הנסיעה אתו הייתה ביום שישי, ואילו יום קודם לכן הוא כלל לא ראה את הנאשם. בסוף עדותו ציין העד כי הנאשם חבר טוב שלו, ואינו עושה שטויות כאלה. בחקירה הנגדית מסר העד כי אינו זוכר כלום מהחקירה שלו, מפני שעבר ניתוח כמה ימים קודם לכן, ובכך למעשה הסתיימה עדותו.

להשלמת התמונה בעניינו של עד זה, אעיר שתי הערות: האחת, ב"כ הנאשם ציין שוב ושוב כי העד אינו עד אליבי מטעמים, אלא זומן מטעם המאשימה. השנייה, בעניינו של העד נרשם מזכר ע"י החוקר, שסומן ת/4, ועולה ממנו כי ביחד עם אחד, הגיע למסור עדות במשטרה גם עודה, שנטען כי נסע ביחד עם הנאשם ואחמד באותו יום חמישי. עודה אישר כי התמונות בנייד של אחד מהם מהנסיעה לים ביום חמישי, שצולמו ביום חמישי ונשלחו ביום שישי, אולם לאחר עדותו נערכה חקירה משלימה לאחמד, שעמד על גרסתו כי הנסיעה לים הייתה ביום שישי, וביום זה צולמו התמונות בנייד שלו.

עד תביעה 5 - רס"ב עופר אליאס

העד האחרון במסגרת פרשת התביעה - רס"ב אליאס, העיד ביום ההוכחות הראשון, ואישר כי חקר את העד אחד, וכן גבה מהנאשם את האמרה השנייה ת/2. כמו כן, הוגשו באמצעותו המוצגים שהוא קשור אליהם, ובכלל זה האמרה ת/2, המזכר ת/4 והתמונות מהטלפון של אחד ת/5. בחקירה הנגדית ציין העד כי בשל הזמן שחלף, הוא אינו זוכר את הפרטים מחקירת הנאשם, וגם אינו זוכר אם ביום האירוע היה בתחנה, אולם אם האירוע היה בשעה 20:31, התיק הועבר כנראה לחוקר התורן (פרוטוקול מיום 8.12.2016, עמ' 36 שו' 21).

2. פרשת ההגנה

פרשת ההגנה החלה בעדותו של הנאשם, אולם בטרם אפרט את תוכן העדות, אתייחס בקצרה לאמרות שנגבו מהנאשם במשטרה. האמרה הראשונה נגבתה מהנאשם ביום שבו התייצב במשטרה ביחד עם אביו, כשהם מביאים עמם את האח הקטין, שטען כי הוא שנהג ברכב הנמלט - בתאריך 5.4.2015. גביית האמרה, שנגבתה תחת אזהרה, החלה בשעה 14:41, והיא הוגשה וסומנה ת/21. הנאשם אישר בה כי רישיון הנהיגה שלו נפסל, והכחיש כי נהג ברכב. הנאשם מסר כי הוא חייל משוחרר שסיים את שירותו חודש קודם לכן, וכשהתבקש לתאר את מעשיו בשבוע האחרון טען כי אינו זוכר. הנאשם אישר כי הרכב שייך לאביו, אולם הכחיש את כל החשדות שהוטחו בפניו, וטען כי אינו יודע היכן מפתחות הרכב, ואף אינו יודע את קוד ההנעה שלו. בהמשך האמרה שב הנאשם והכחיש כי היה מעורב באירוע, וטען כי הוא אינו נוהג מפני שהוא מזמן בפסילה. באמרה נוספת שנגבתה מהנאשם יומיים לאחר מכן, בתאריך 7.4.2015 בשעה 16:06, אשר סומנה ת/2, הוא אישר שוב ושוב את מה שמסר באמרה הראשונה, ולמעשה שמר על זכות השתיקה.

בעדותו בבית המשפט, ביום 10.9.2017, ציין הנאשם כי הוא שירת בצה"ל בגדוד הסיור המדברי, אולם השתחרר כעבור שנה וחצי בשל בעיות שונות שלא פירט, אין לו עבר פלילי ומעולם לא היה עצור קודם לכן. הנאשם ציין כי ביום האירוע

נסע ברכב מסוג מאזדה, כשאתו חברו מוחמד אבו ג'אבר, תידלק בתחנת דלק ליד צומת בית קמה, ומשם הם נסעו לאשקלון, ולאחר מכן לבאר שבע, ולבסוף נסעו לאופקים (פרוטוקול מיום 10.9.2017, עמ' 88 שו' 3). בהמשך החקירה הראשית הציג ב"כ הנאשם לנאשם סרטון ששמור בדיסק און קי שרשום עליו תחנת דלק, אולם לדברי הסנגור אין מדובר בתחנת הדלק שבה תדלקו (עמ' 90 שו' 1). בכל אופן, הנאשם טען כי הוא מזהה בסרטון את עצמו וכן את אותו מוחמד אבו ג'אבר חברו שהיה אתו באותו יום. בהמשך ציין הנאשם כי הסרטון מתעד את חוף דלילה באשקלון, והסרטון הוגש ביחד עם ההחלטה שניתנה בבקשה שהוגשה בתיק המ"י בעניין הסרטון, שסומנה נ/2, דו"ח צפייה של שוטר שסומן נ/3, והסרטון עצמו סומן נ/4.

בהמשך עדותו נשאל הנאשם כיצד לא זכר מה עשה בימים שלפני מעצרו, כאשר נחקר במשטרה ימים אחדים לאחר האירוע, ואילו בעת מתן עדותו, כשנתיים וחצי לאחר מכן, הוא פתאום נזכר בפרטים רבים שלא נזכרו קודם לכן, והשיב: "התבלבלתי בזה וחזרתי על זה, חזרתי עם עצמי וחזרתי על זה" (עמ' 94 שו' 6). בהמשך אישר הנאשם כי לאחר מעצרו בתיק זה, אושפז למשך שבוע באשפוז פסיכיאטרי, וכי הוא אינו עובד ונוטל תרופות פסיכיאטריות באופן לא סדיר, ועדיין אינו מקבל קצבת נכות מביטוח לאומי.

בחקירה הנגדית נשאל הנאשם עם מי היה באשקלון ביום האירוע, והשיב כי היה רק עם אחד בשם מוחמד אבו ג'אבר, אולם לא היה באשקלון עם אחד בשם חוסני, שטען במשטרה כי היה עם הנאשם באשקלון, וגם לא עם אחד בשם עודה. הנאשם ציין כי ביום האירוע יצא מרהט בשעות הבוקר לבית קמה ב', ושם תדלקו כשהם משלמים בכרטיס אשראי של אביו של הנאשם, ומשם נסעו לאשקלון דרך נתיבות, והגיעו לחוף דלילה באשקלון, שם ישבו לאכול. הנאשם הכחיש כי העד אחמד ג'אבור היה אתו באשקלון (עמ' 104 שו' 20), וטען גם כי לא היה בים למחרת ביום שישי. הנאשם טען כי אינו זוכר מי יזם את הנסיעה לאשקלון, וציין כי נסעו ברכב שלו מסוג מאזדה 3, וכי הוא נהג ברכב, ולא ידע שיש לו שלילה. כשנשאל כיצד ידע שיש לו שלילה בחקירה הראשונה שלו לאחר האירוע, והיום הוא טוען כי לא ידע על כך, השיב כי אינו יודע (עמ' 108 שו' 2).

בהמשך עדותו ציין הנאשם כי הוא שילם על השתייה שקנו בחוף באמצעות כרטיס האשראי של אביו, וכשנשאל כיצד ייתכן ששלושה אנשים טוענים כי היו אתו באשקלון, בניגוד לגרסתו שלפיה היה רק עם אבו ג'אבר, השיב כי אולי הם התבלבלו (עמ' 110 שו' 1). כשנשאל כיצד הוא זוכר עתה מה עשה באותו יום חמישי, כאשר בחקירתו לאחר האירוע טען כי אינו זוכר כלום, השיב כי כמה ימים קודם לכן כתב את הדברים במחברת, ונזכר בפרטים שלא זכר בעת שנחקר במשטרה (עמ' 117 שו' 3). הנאשם לא ידע להסביר מדוע הגיע עם אחיו הצעיר למשטרה ביום ראשון שלאחר האירוע (עמ' 120 שו' 4), וכשנשאל על טיב ההיכרות בינו ובין אחמד ג'אבור השיב "מכירים מרחוק". בסוף החקירה הנגדית הטיח ב"כ המאשימה בנאשם את מה שנטען נגדו בכתב האישום, והנאשם הכחיש את הדברים (עמ' 126 שו' 12).

בהמשך פרשת ההגנה, לאחר עדותו של הנאשם, העיד מוחמד אבו ג'אבר וטען כי היה חבר של הנאשם, אולם לאחר שהנאשם היה במעצר, הוא התהפך ב-200% ממה שהיה קודם לכן (עמ' 128 שו' 13). בהמשך עדותו, זיהה העד את עצמו ואת הנאשם, בסרטון שכתוב עליו תחנת דלק, אולם הוא צולם ליד הקיוסק שבחוף דלילה. העד ציין כי הגיע למשטרה כדי למסור את גרסתו, שהוא היה עם הנאשם באשקלון ביום האירוע, אולם השוטרים סרבו להכניסו לתחנה (עמ' 131 שו' 11).

בחקירה הנגדית ציין העד כי ביום האירוע הם יצאו מרהט בסביבות 13:00, עצרו בבית קמה ב' כדי לתדלק, והוא שילם בכרטיס האשראי של אביו של הנאשם, ומשם נסעו לחוף אשקלון, ואכלו ושתו בחוף (עמ' 133 שו' 17). בהמשך עדותו שב העד וטען כי לאחר הדיון הראשון בבית משפט בעניינו של הנאשם, הוא ביקש למסור עדות אליבי במשטרה אולם לא נתנו לו להיכנס, אך הוא התקשה להסביר כיצד נתנו לעדי אליבי אחרים למסור עדות במשטרה, ורק לו סרבו לאשר זאת (עמ' 135 שו' 18 ואילך).

ג. דיון והכרעה

1. הסוגיות שבמחלוקת

למעשה, שתי סוגיות עיקריות שנויות במחלוקת בין הצדדים, ובהן נדרשת הכרעתו של בית המשפט. הסוגיה האחת והעיקרית היא שאלת זיהוי של הנאשם ע"י עד תביעה 2 רס"ל יניב, אשר לטענת ב"כ המאשימה מדובר בזיהוי מספיק שניתן להסתמך עליו בהליך הפלילי, ויש לתת אמון מלא בעדותו של רס"ל יניב בעניין זה. לעומת זאת, לטענת ב"כ הנאשם הזיהוי לוקה בפגמים רבים, מפני שמדובר למעשה במסדר זיהוי תמונות, שנעשה בניגוד לכללים, לא ע"י חוקר, וגם עדותו של רס"ל יניב הייתה בעייתית, מפני שהרבה לטעון כי אינו זוכר.

הסוגיה השנייה היא האם עלה בידי הנאשם להוכיח טענת אליבי שטען, כי ביום האירוע היה במקום אחר ביחד עם חברים, כאשר לטענת ב"כ המאשימה מדובר בטענה שאין לה בסיס בראיות, ולכן אין לתת בה כל אמון, ואילו לטענת ב"כ הנאשם יש לתת אמון בעדותו של העד מחמד אבו ג'אבר, אשר טען כי היה עם הנאשם בחוף דלילה באשקלון ביום האירוע, ויש בכך כדי לבסס טענת אליבי של הנאשם.

2. הזיהוי של הנאשם

עד תביעה 2, רס"ל יניב תאר בהרחבה בדו"ח שרשם ת/17, וכן בעדותו בבית המשפט, את הנסיבות שבהן קיבל דיווח על רכב שפגע ברכב אחר בסמוך לשכונה 9 ברהט, ונמלט בפראות מהמקום לכיוון שכונה 12, כשהוא - רס"ל יניב, דולק בעקבותיו בניידת משטרה עם אור מהבהב וכריזה. רס"ל יניב ציין כי בשלב מסוים הרכב הנמלט ביצע פניית פרסה, ונסע במהירות לכיוון הניידת, ובמהלך נסיעה זו, כשהרכב הנמלט היה מולו בסמוך לרכבו, בכניסה לשכונה 34 ברהט, הוא זיהה בבירור את נהג הרכב, כאדם שחום עור ומזוקן, אשר מוכר לו מהעיר רהט, אולם הוא לא ידע את שמו. כעבור יומיים, בהיותו תורן בשבת, בדק במחשב המשטרתי את פרטי הרכב, לפי מספר הרישוי שאותו שידר במהלך המרדף בגל המשטרתי, וכך איתר את בעל הרכב, וכשדפדף בתמונות של קשרי משפחה, הגיע גם לתמונתו של הנאשם, וכך גילה את שמו.

אציין כבר בתחילת הדיון כי ראיתי לתת אמון מלא בעדותו של רס"ל יניב, אשר הייתה עקבית, תאמה את מה שנרשם בדו"ח הפעולה, ונתמכה גם בראיות נוספות. אכן, הוא טען פעמים אחדות כי אינו זוכר פרטים כאלה ואחרים מהאירוע, אולם כאשר מדובר בשוטרי סיוור ותיק, שמטפל כדבר שבשגרה באירועים רבים מדי יום ביומו, לא ניתן לצפות שיזכור את מלוא הפרטים מאירוע ספציפי, שאירע שנתיים וחצי לפני עדותו.

מטעם זה, גם אינני סבור כי ההבדל בגרסאות בינו ובין שותפו לסויר - עד תביעה 1 השוטר בוריס, בשאלה אם בוריס פרק מהרכב במהלך המרדף, כגרסתו של יניב, או שמא לא עשה כן, כגרסתו של בוריס, פוגע באמינות עדותו של רס"ל יניב. זאת, מפני שכאמור לעיל, בחלוף שנתיים וחצי, טבעי שהזיכרון נחלש ומתעמעם, ויכול להיות שאצל מי מהם, התערבבו פרטים מאירועים שונים יחדיו. בכל מקרה, השוני בגרסאות מתייחס לעניין נקודתי ושולי, שאינו קשור ליתר חלקי העדות, ואין בכך כדי לפגוע באמינות עדותו של רס"ל יניב בכל הנוגע לזיהוי של הנאשם במהלך המרדף.

זאת ועוד, אין מדובר במסדר זיהוי תמונות במובן המקובל, מפני שמסדר כזה נעשה כאשר זהות החשוד אינה ידועה, ויש צורך לאתר אותו, ולכן מציגים בפני המזהה תמונות אחדות, בכדי שיבחר מתוכן את התמונה הנכונה של החשוד. לעומת זאת, בנסיבות שלפנינו, רס"ל יניב זיהה בוודאות את פניו של החשוד, הוא הנאשם שבפנינו, אשר היה מוכר לו מהעיר רהט, אלא שלא ידע את שמו, והדפדוף בתמונות במחשב המשטרתי לא נועד כדי לאתר את החשוד, אלא כדי לדעת מה שמו של אותו חשוד, שזוהה כבר קודם לכן, במהלך האירוע עצמו, ע"י רס"ל יניב.

יתירה מכך, הזיהוי של הנאשם נתמך בראיות נוספות, שהעיקרית שבהן היא פעולות החקירה שביצע עד תביעה 3 רס"ר קליף, ביום האירוע, לאחר שקיבל את הפרטים שמסר רס"ל יניב במהלך המרדף. רס"ר קליף ציין בדו"ח הפעולה שרשם ת/18, ובעדותו בבית המשפט, כי כשהתברר שהרכב הנמלט עבר גם ליד תחנת המשטרה, הוא צפה במצלמות האבטחה שקיימות בסמוך לתחנה, וזיהה את הרכב מסוג טויוטה קורולה בצבע לבן, עם לוחית זיהוי ברורה שמספרה שודר קודם לכן בגל המשטרתי, עובר ליד התחנה, כשניידת משטרה בעקבותיו.

רס"ר קליף זיהה את בעל הרכב, על פי מספר הרישוי, וכך הגיע לביתו בשכונה 8 בית 52, ומצא שם את הרכב, כשבחלקו הקדמי סימני פגיעה, שתואמים את עדותו של רס"ל יניב על כך שהרכב הנמלט פגע גם ברכב של אזרח אחר, וגם בניידת שרדפה אחריו. מתברר כי בעל הרכב הוא אביו של הנאשם עודי, כפי שעולה מהפרטים שהופקו מתוך המחשב המשטרתי והוגשו לבית המשפט ע"י המאשימה, וסומנו ת/12.

חיזוק ראיתי נוסף לזיהוי של הנאשם, ניתן למצוא בעדותה של עדת תביעה 4 - רס"ר עמית, אשר העידה כי ביום 5.4.2015, התייצב בתחנת המשטרה בעל הרכב, והביא את בנו - קטין בן 14 בלא עבר פלילי, וטען כי הקטין הוא שנהג ברכב בלא ידיעתו. כאמור לעיל, רס"ר עמית מצאה כי התיאור של הקטין אינו תואם את התיאור של נהג הרכב, כפי שנמסר ע"י רס"ל יניב, וכשחקרה את הקטין, בהיותה ראש משרד הנוער בתחנת רהט, גילתה לאחר חקירה קצרה כי הקטין אינו יודע פרטים בסיסיים על האירוע, ולכן הסיקה כי הוא לא היה מעורב באירוע, וכי הגיע בכדי לחפות על הנהג.

רס"ר עמית דפדפה בתמונות אחיו של הקטין באלבום המשטרתי, ומצאה כי אחד האחים דומה לתיאור של רס"ל יניב, וכי אותו אח אף הגיע לתחנה ביחד עם הקטין. כשהכניסה את האח לחדר החקירות שבו היה הקטין, הבחינה במתח שנוצר בין שני האחים, אשר לדבריה חיזק את דעתה כי האח שהגיע עם הקטין, דהיינו הנאשם, הוא אשר נהג ברכב במהלך המרדף, והוא אשר זוהה ע"י רס"ל יניב.

יוצא אפוא כי הזיהוי של הנאשם אינו נסמך רק על עדותו של רס"ל יניב, אלא יש לו חיזוקים ראייתיים משמעותיים בראיות, כאשר החיזוק הבולט ביותר הוא העובדה שהרכב שהיה מעורב במרדף, נתפס כבר ביום האירוע ע"י רס"ר קליף, לאחר שזוהה במצלמות האבטחה על פי מספר הרישוי שנמסר בגל המשטרתי, והתברר כי הוא שייך לאביו של הנאשם.

למעלה מן הצורך ציין כי גם הניסיון להערים על המשטרה בטענה כי אחיו הקטין של הנאשם הוא שנהג ברכב במהלך המרדף, והמתח שנוצר בחדר החקירות, כאשר רס"ר עמית הפגישה בין שני האחים, מחזק במידה מסוימת את הזיהוי של הנאשם כמי שנהג ברכב הנמלט במהלך המרדף.

נוכח כל האמור לעיל, באתי לכלל מסקנה כי יש לתת אמון מלא בזיהוי של הנאשם ע"י רס"ל יניב, אשר נתמך כאמור בראיות נוספות, וכי עלה בידי המאשימה להוכיח מעל לכל ספק סביר, כי הנאשם הוא שנהג ברכב הנמלט במהלך המרדף.

3. טענת האליבי של הנאשם

הנאשם נחקר במשטרה 3 ימים לאחר האירוע, וטען באמרה הראשונה שנגבתה ממנו שסומנה ת/21, כי אינו זוכר מה עשה בשבוע הקודם, אולם הכחיש כי היה מעורב באירוע שמתואר בכתב האישום, ואף ציין כי אינו נוהג מפני שהוא בפסילה. יומיים לאחר מכן, באמרה נוספת שנגבתה ממנו ת/2, הנאשם למעשה שמר על זכות השתיקה. בכל אופן, בשתי האמרות שנגבו מהנאשם ימים ספורים לאחר האירוע, לא בא זכרה של טענת אליבי. טענת האליבי נשמעה מפיו לראשונה בעת שהעיד בבית המשפט, כשנתיים וחצי לאחר האירוע, ביום 10.9.2017.

מדובר אפוא בגרסה כבושה, והנאשם התקשה להסביר כיצד לא זכר את הדברים בעת שנחקר במשטרה, ונזכר בכל הפרטים הללו רק כאשר הגיע להעיד בבית המשפט. הנאשם מסר למעשה שני הסברים לזיכרון שפתאום התעורר בעדותו בבית המשפט: בחקירה הראשית הוא טען כי התבלבל קודם לכן, כאשר לא העיד על האליבי שלו בעת שנחקר במשטרה (עמ' 94 לפרוטוקול מיום 10.9.2017). לאחר מכן, בחקירה הנגדית הוסיף פרט נוסף, וטען כי לקראת עדותו בבית המשפט, הוא רשם את הדברים במחברת, וכך נזכר בפרטים על האליבי, שאותם לא זכר בעדותו במשטרה (עמ' 117 שו' 3), אולם הנאשם לא הציג בבית המשפט את אותה מחברת שהרישום בה עורר את זכרונו.

על ערכה הראיתי של עדות כבושה נאמר כי "... הלכה פסוקה היא כי ערכה ומשקלה של עדות כבושה מועטים ביותר, כל עוד העד לא נתן הסבר מניח את הדעת לשאלה מדוע כבש את עדותו ומדוע החליט לחשפה בשלב מאוחר... כלל ראייתי זה חל גם על עדותו של נאשם במשפט..." (ע"פ 4297/98 הרשטיק נ' מדינת ישראל פ"ד נד(4) 673, 688 (2000)). ועל המשמעות הראייתית שיש לבחירתו של נאשם לשמור על זכות השתיקה בחקירותיו נאמר כי "...נאשם אשר שתק בחקירתו ובחר למסור גרסה בבית משפט, שתיקתו בחקירה עלולה להיות לו לרועץ ולחזק את ראיות התביעה נגדו..." (ע"פ 11068/08 מדינת ישראל נ' סנקר (פורסם בנבו, 12.7.2010) פס' 28, וראו עוד ע"פ 2132/04 קייס נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 28.5.2007) פס' 37 ו-40 לחוות דעתה של

השופטת פרוקצ'יה).

כך אף בנסיבות שלפנינו. הנאשם מסר הסבר קלוש ומתפתח לכבישת גרסתו, שאינו מתיישב עם ההיגיון ועם השכל הישר, ולכן אין די בו כדי לרפא את הפגם האינהרנטי הטמון בעדות כבושה של הנאשם, על כל המשתמע מכך.

זאת ועוד, במהלך החקירה במשטרה, ימים אחדים לאחר האירוע, התייצב במשטרה אדם שטען כי היה עם הנאשם בחוף דלילה באשקלון, ביחד עם עוד שני קרובי משפחה של הנאשם, וכי הגיע לספר על כך לבקשת אחיו של הנאשם. אותו אדם - אחמד ג'בור שמו, נכלל ברשימת עדי התביעה כעד מס' 7, ואף העיד בבית המשפט. עדותו במשטרה ת/1 הוגשה במקום חקירה ראשית, ועולה ממנה כי לאחר שהוצגו לעד תמונות מתוך הטלפון הנייד שלו שצולמו ביום שישי, הוא טען כי התבלבל, וכי הנסיעה שלו עם הנאשם לאשקלון לא הייתה ביום התאונה, אלא למחרת ביום שישי, ואילו ביום התאונה הוא כלל לא ראה את הנאשם.

לעומת זאת, הנאשם הכחיש בעדותו בבית המשפט כי נסע לאשקלון עם אותו אחמד ג'בור, אולם טען כי היה ביום האירוע באשקלון עם אדם אחר, מוחמד אבו ג'אבר שמו, אשר העיד בבית המשפט במסגרת פרשת ההגנה, לאחר עדותו של הנאשם, ואישר את דברי הנאשם. אולם גם עד זה מסר גרסה זו לראשונה בבית המשפט, שנתיים וחצי לאחר האירוע, ולא טרח למסור עדות במשטרה במהלך החקירה. העד טען כי התייצב במשטרה כדי למסור עדות לאחר הדיון הראשון בבית המשפט בעניינו של הנאשם, אולם לא נתנו לו להיכנס לתחנת המשטרה. מדובר בהסבר תמוה, שאינו מתיישב עם העובדה שהמשטרה כן אפשרה לאדם אחר, אחמד ג'בור הנ"ל, להעיד עדות אליבי לטובת הנאשם, ולא סביר שהמשטרה מנעה זאת דווקא מאותו אבו ג'אבר.

יוצא אפוא כי ביחס לטענת האליבי של הנאשם, מדובר בגרסה כבושה שהנאשם לא נתן הסבר מניח את הדעת לכבישתה. עד תביעה 7 שהעיד בתחילה במשטרה כי היה עם הנאשם בחוף באשקלון ביום האירוע חזר בו וטען כי זה היה ביום שישי שלמחרת האירוע, ואילו העד אבו ג'אבר שמסר עדות אליבי לראשונה בבית המשפט, לא מסר עדות במשטרה בסמוך למועד האירוע, ולכן גם העדות שלו היא עדות כבושה, שלא ניתן הסבר מניח את הדעת לכבישתה, ולכן לא ראיתי לתת בה אמון.

נוכח כל האמור לעיל, אני קובע כי לא עלה בידי ב"כ הנאשם להוכיח את טענת האליבי שטען הנאשם לראשונה בעדותו בבית המשפט, כשנתיים וחצי לאחר מועד האירוע, וגם לא ניתן הסבר מניח את הדעת לכבישת הגרסה של הנאשם בעניין זה. לכן, לא רק שאין בטענה זו כדי להועיל לנאשם, אלא שיש בה אף כדי לחזק את ראיות התביעה, כפי שנפסק בעניין **סנקר** הנ"ל.

4. אשמתו של הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום

כאמור לעיל, העבירה העיקרית שמיוחסת לנאשם היא עבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, לפי סעיף 332 לחוק העונשין. סעיף 332 לחוק העונשין קובע כהאי לישנא:

העושה אחת מאלה, בכוונה לפגוע בנוסע בנתיב תחבורה או כלי תחבורה או לסכן את בטיחותו, דינו - מאסר עשרים שנים:

...

(2) מטפל בנתיב תחבורה או כלי תחבורה או בכל דבר שעליהם או בקרבתם בדרך שיש בה כדי לפגוע בשימוש החופשי והבטוח של נתיב התחבורה או כלי התחבורה או בבטיחותו של נוסע כאמור או כדי לסכן את השימוש או הבטיחות האמורים;

היסוד העובדתי הנדרש להרשעה בעבירה זו ברור: עשיית מעשה בנתיב תחבורה, שיכול לפגוע בשימוש החופשי והבטוח בנתיב התחבורה או לסכן את המשתמשים בו.

על היסוד הנפשי הנדרש בעבירה זו נאמרו הדברים הבאים:

עבירה זו היא עבירת התנהגות שהיסוד הנפשי הנדרש לקיומה הוא מטרה של העושה לגרום לתוצאות המעשה. לשם התקיימות העבירה על המדינה להוכיח כי העושה שאף לכך שתתממש פגיעה בנוסע או בכלי תחבורה (ראו: ע"פ 217/04 אלקורעאן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 29.6.2005) (להלן: עניין אלקורעאן)). בעניין אלקורעאן נקבע כי הלכת הצפיות חלה בעבירה של סיכון חיים. פירוש הדבר הוא שניתן להרשיע בעבירה זו גם "נהגים הנוהגים באופן מסוכן הפועלים ברמה של צפיות בדרגה קרובה לוודאי כי חייהם של חפים מפשע יסוכנו בכביש"... העבירה לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין אינה עבירת תוצאה ואין לשם התקיימותה דרישה לגרימת נזק ממשי.

(ע"פ 1214/08 פאיז אלעאסם נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 15.12.2008), פס' 7).

במקרה שלפנינו, כפי שעולה מכתב האישום, הנאשם נהג בפראות בעיר רהט בשעות אחר הצהריים, פגע בנסיעתו ברכב אזרחי ולאחר מכן בניידת משטרה, וסיכן בנהיגתו משתמשים אחרים בדרך, ובמיוחד את השוטרים שדלקו בעקבותיו בניידת משטרתית עם אור מהבהב וכריזה. מדובר בנסיבות שיש בהן כדי לקיים גם את היסוד העובדתי, וגם את היסוד הנפשי, הנדרשים להרשעה בעבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, ולכן אני מרשיע את הנאשם בעבירה לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין, מיוחס לו בכתב האישום.

כמו כן, אין חולק כי בעת האירוע הנאשם היה בזמן שלילת רישיון נהיגה, וגם אין חולק שהנהג ברכב הנמלט לא שעה לכריזות של הניידת לעצור. בכך התקיימו גם היסודות הנדרשים להרשעה בשתי העבירות הנוספות שיוחסו לנאשם בכתב האישום, ולכן אני מרשיע את הנאשם גם בעבירה של הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין, וכן בעבירה של נהיגה בפסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א - 1961.

ד. סוף דבר

סוף דבר, משקבעתי כי יש לתת אמון מלא בעדותו של רס"ל יניב אודות זיהויו של הנאשם כמי שנהג ברכב הנמלט במהלך האירוע, אשר נתמכת גם בראיות נוספות, ומשלא ראיתי לתת אמון בטענת האליבי הכבושה שטען הנאשם לראשונה בעדותו בבית המשפט, התוצאה היא שאני מרשיע את הנאשם בכל שלושת העבירות שיוחסו לו בכתב האישום, כמפורט לעיל.

ניתנה והודעה היום ג' תשרי תשע"ט, 12/09/2018 במעמד הנוכחים.

אהרון משניות, שופט